

อาณาจักรจิ

..... ม.ค. ๑๔

ถึงเธอ.....

อากาศคืนนี้เย็นเหลือเกินจะ ความรู้สึกขณะนั้นของฉันมีทั้งเศร้า.. ยินดี ฉันเศร้า เพราะฉันคิดถึงเธอ ในเวลาเดียวกัน ฉันก็มีความสุขที่มีโอกาสเขียนถึงเธอ ถ้าเรามองไปที่ห้องฟ้าในคืนนี้ เธอจะเห็นพระจันทร์เต็มดวง สีทองสดใส ดวงดาวพร่างพร่างระยิบระยับ เหมือนจะแข่งกันว่าดวงไหนจะสว่างมากที่สุด ฉันอาจมีอารมณ์ผันในบางครั้ง และคืนนี้ก็เช่นกันฉันอยากจะขึ้นไปอยู่บนดวงจันทร์ แทนที่กระต่ายตัวนั้น และจ้องมองเธอ..... แต่ก็เป็นไปไม่ได้ใช่ไหมจะ..... คืนนี้ฉันอยู่คนเดียวท่ามกลาง เสียงจิ้งหรีด ที่กรีดเสียงทำลายลมหนาวซึ่งผ่านมา ผิดกับวันนั้น...

เธอจะจำได้หรือไม่ะ วันนั้น มีฉัน-เธอ ฟ้ายืดกรามอ่อน ปราศจากเมฆหมอก สายลมที่พัดมาเบาๆ พาความชุ่มชื้นให้แก่หัวใจยิ่งนัก....

...ฉันเธอ ก้าวไปในวังตะไคร้ วังใจของเรา เราเดินไปเรื่อยๆ บนลานหญ้าเขียวขจี มีไม้ดอกขึ้นเป็นบางตอนของสองฟากทางเดิน ฉันเอื้อมเด็ดดอกไม้มาถือเล่น เธอมองฉันด้วยแววตาตำหนิ เพราะนิสัยของเธอเป็นคนอ่อนโยน มีความปราณีให้แก่ทุกสิ่ง ไม่ว่าเป็นจะมีชีวิตจิตใจหรือไม่ เธอเคยบอกฉันว่า เธอไม่ชอบให้ใคร ทำลายดอกไม้ ซึ่งเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของความงามธรรมชาติ ซึ่งสร้างสรรค์ความรื่นรมย์ให้แก่ชาวโลก เพราะนอกจากดอกไม้จะทำให้ฉันมองเห็นความสดชื่นแล้ว กลิ่นของมันยังหอมรัศมีใจอีกด้วย...

เราข้ามสะพานโค้งซึ่งทอดข้ามลำธารเล็กๆ มีราวทั้งสองข้าง เธอเกาะราวสะพานมองลงไปเบื้องล่าง คุสายน้ำที่กำลังไหลเอื่อยๆ ลอดใต้สะพานไป... ฉันไม่รู้ว่า ขณะนั้นเธอกำลังคิดอะไรอยู่ เธอยืนนิ่งและนาน เหมือนตกอยู่กับภวังค์ ตาของเธอมองตรงไปยังจุดเดียว... สายลมพัดผ่านมาเบาๆ พัดเอาผมอันสลวยมันชลัปลิวไปตามลม ผมบางส่วน ที่ปลิวถูกหน้าอาจทำความรำคาญให้เธอกระมัง เธอจึงได้รู้สึกตัวแล้วใช้มือบีบดมไปไวข้างหลัง

เธอชี้ให้ฉันดูน้ำไหลรัศมีเซาะแก่งหิน ฉันยิ้มให้เธอ แล้วเด็ดกลีบดอกไม้ลงไปที่ละกลีบ กลีบแล้วกลีบเล่า... เธอมองตามมันไป แล้วสบตาให้ฉันเหมือนจะบอกว่า.... เสียตายฉันยิ้มให้เธอ แทนการขอโทษ และพยักหน้า ชวนกันเดินต่อไป

เราเดินต่อไป... ลัดเลาะไปตามพุ่มไม้ต่างๆ บางพุ่มก็เขียวชอุ่มทั้งหมด บางพุ่มกำลังมีดอกออกสะพรั่ง-สีแดง-ชมพู-เหลือง-แสด....เธอบอกฉันว่า เธอชอบ 'สีแดง' เพราะ

คุณมันสติเสียชีวิตชีวา แต่เธอก็เหอทดทอน 'สี่เขียว' ยิ่งนัก ฉันอยากจะเด็ดให้เธอดอกหนึ่ง แต่ฉันก็รู้ว่าสิ่งที่เธอต้องการคือปล่อยให้นั้นร่วงโรยกับต้นตึกว่า ที่จะให้มันมาเหี่ยวเฉาในมือของเธอ.....

เราไปนั่งบนเนินหญ้า ที่มีสนฉัตรเด่นตระหง่านอยู่ เธอนั่งฟังโคนสน.... ทาของเธอเหม่อมองไปในท้องฟ้า บางครั้งเธอหลับตาด้วยความสุข กับธรรมชาติรอบกาย ฉันลอบมองเธอด้วยความภาคภูมิใจ สำหรับคนช่างฝันเช่นเธอ เธอท่องโคลง Ye Flowery Banks, O' Bonnie Doon ซึ่งเธอบอกว่าเป็นโคลงของ Robert Burns ที่ไพเราะไม่น้อยไปกว่า O My Love's like a Red Red Rose ซึ่งเธอและฉันเคยท่องจำกันเมื่อเราเรียนชั้นมัธยมด้วยกัน เธอท่องให้ฉันฟัง...

Ye flowery banks, O' bonnie Doon
How can ye blume sae fair
How can ye chant, ye little bird
And I see fu' o' care
:....
.....
Thou' ll break my heart, thou boonnie bird
That sings beside thy mate
For sae I sat, and sae I sang
And wist na' o my fate

.....

ฉันไม่ค่อยเข้าใจภาษากวีมากนัก จึงขอร้องให้เธอแปลเป็นภาษาไทยให้ฉันฟัง แทนที่เธอจะแปลเป็นเป็นร้อยแก้วธรรมดา เธอก็แปลเป็นร้อยกรองให้ฉันฟัง

...งามดอกไม้มาลัยบานเหนือลานหญ้า

สะพรั่งตามากมีค่ายสี่สรว

นกบินร่ายร้องรับขับเสียงกัน

ในโลกฝันขวัญลอยคล้อยไปไกล

เห็นนกน้อยบินคู่ฟ้ากว้าง

คุณช่างไรทุกข์สุขไฉน

ภาวนาตัวฉันฝันสิ่งใด

ขอให้ได้ประสบพบความจริง

.....

ฉันสามารถพูดได้เต็มปากว่า ฉันภูมิใจในตัวเธอมาก เธอมีอารมณ์อันละเอียดอ่อน
ซึ่งกับธรรมชาติ เธอมีมุมมองโลกในทางที่ใส่มอ

เธอลุกขึ้น เดินไปยังหน้า ฉันยังคงนั่งต่อไป ฉันนั่งคิด... คิดถึงเราก็คือเธอและ
ฉัน ครึ่งเขาวัว.....

ตอนนั้นเธอไว้ผมเปียสองข้าง ต้องหิ้วกระเป๋าไปโรงเรียน ส่วนฉันต้องตัดผมสั้น
เกรียน ทางเกวซัน..... เรานั่งเรียนใกล้ๆ กัน เธอไม่ถนัดทางวิทยาศาสตร์ และมักจะให้
ฉันอธิบายให้เสมอ แต่ฉันก็ยอมแพ้เธอในทางคำณานา บางครั้งที่เธอไม่เข้าใจอะไร และขอ
ให้ฉันอธิบายให้ฟัง เธอจะนั่งเพ่งคางและตั้งใจฟังตาแป่ว เมื่อเธอเข้าใจเธอก็จะตอบแทนด้วย
การ เขียนกลอนมาในกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ส่งให้ฉัน ถึงแม้เธอจะมีอารมณ์อันอ่อนโยน ใจเย็น
มาตั้งแต่เล็ก ๆ ก็ตาม แต่เธอก็อ่อนแรงแรงไม่น้อย บางวันฉันแกล้งเธอ ทำให้เธอโกรธ เธอจะ
นั่งเฉย ๆ ไม่ยอมพูดจา ฉันจึงต้องยกนิ้วก้อยให้เธอแล้วบอกว่า.....

เราคิดกันนะ.....

.....

นั่นก็เป็นภาพครั้งอดีต ซึ่งยังคงประทับใจฉันจนกระทั่งบัดนี้ แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ
ไว้ผมเปียสองข้าง คงมีแต่หญิงสาวที่มีดวงตาผ่องอยู่ตลอดมา.....

ฉันลุกขึ้นบ้าง เดินไปทางเดียวกับที่เธอไป เมื่อมาถึงน้ำพุ ก็พบว่าเธอกำลังนั่ง
กวักหน้าเล่นอยู่ ดูเหมือนว่าเธอไม่ได้สนใจอะไรเลย ฉันเลยเอาก้อนหินโยนลงไปเธอตกใจหัน
ขวับมา เธอคงโกรธจึงหันกลับไป ฉันจึงส่งนิ้วก้อยให้เธอและบอกว่า

..... เราคิดกันนะ

.....

เธอชวนฉันกลับ ฉันเสียตายเป็นลือเกิน อยากอยู่ต่อไป ใจของเธอคงตรงกับฉัน เธอบอกว่า
เธออยากอยู่ที่นี้ ผ่นที่นี้ และตายที่นี้ ที่วังในความฝันของเธอ..... ฉันยังบอกเธอเลยว่า..

ฝันเถอะ ฝันเสียที่นี้ เพราะเมื่อเธอกลับสู่อาณาจักรขจีของเราแล้ว เธอจะพบแต่
ความจริง

จำได้ไหมจ๊ะ

จากฉัน

เพชร ภูธรบุรี